

Ko se je slačila, si je preoblekla perilo. Možev pogled ji ni mogel ubežati. Če se je obrnil od nje, jo je moral videti v zrcalu.

Ta hip, ko je stala pred zrcalom, je bila zadovoljna. Čutila je moč v sebi. Poraz je stopil v ozadje.

Po tihem je opazovala moža. Sedel je na robu postelje in slačil nogavice. Videl je ženo v zrcalu, roka mu je zastala. Ozrl se je po nji, ki je stala z grenkim, ponosnim smehom na obrazu in se razkazovala. Povesil je pogled. Njegove oči so gorele.

Vera je videla svojega moža, ki mu je kri zalivala lica. Tega širokoplečega človeka, čigar telo je lepo, moško, polno življenja in ga niti zadnji dnevi niso mogli pogaziti! Ta človek, ki zna ljubiti, da ji je misel na to spreletavala mozeg, ji hoče ubežati, jo prevariti do konca? ...

Ko je položila glavo na vzglavnik, se je spomnila, da je nož pod njim. Spreletelo jo je mrzlo. V tistem trenutku je začutila moževo roko na svoji. Prijel jo je lepo, ljubeče. Njegovi prsti so bili topli, trepetajoči.

Pogledala ga je. Ponos se je dvignil v nji. Videla ga je majhnega, ki klečeplazi pred njo. Edini hip, ko ženska lahko triumfira, se z moškim igra in ga pogazi, da nori od sramote in od gnusa.

Zavrnila ga je z roko in ga pahnila od sebe.

Krševan je strašno pogledal, stresnil se je iz omame, kot bi ga bil obsul z ledom. Skoraj bruhnil je:

»Vera!«

»Edino zato sem ti dobra!«

Gledala sta se nekaj trenutkov. Nihče ni rekel besede. Krševanova misel, da bo šlo njuno življenje svojo lepšo pot, je bilo z enim udarcem strto.

Dvignil se je in se je oblačil. Počasi, kos za kosom obleke. Nato je vzel klobuk in palico. Ko je prijel za kljuko, se je Vera ozrla.

»Kam greš?«

Ni ji odgovoril.

Tudi ona ni dejala ničesar. Zakrknila se je vase. Krševan je počakal za trenutek. Nato je stopil na temen hodnik. Postal je zopet. Nihče ga ni klical nazaj. Bilo je vse tiho kot v mrtvašnici. (Dalje.)

PSALMI.

ANTON VODNIK.

Odkoder se je zvonjenje pričelo, sva šla skozi gozdove tišine —
na najine nóge je mesec škropil ...
In kadar sem iz mraka
tvojo róko vzel,
da sva obstala — sva se prvič zagledala.

In ko sva presunjena molčala,
obrnjena v svoje daljave
k Neznanemu,
se je zdelo,
kot da je to daven obred tega kraja.

Ko sva šla skozi prvo vas,
ki jo je odnašalo zvonjenje
onstran večera —

sva videla matere v zvezdah,
kako so nesle, spremljane od angelov,
mrtve otroke
kraljevsko spat ...

*

Nocoj je večer tako velik.
O moje prihajanje iz neznaniosti
skozi vrtove, ki v njih mrtvi
ob studencih gledajo na mokre zvezde
in gredo, z rokami razsvetljenimi,
do prvega zamolklega zvonjenja
kdove katere vasi,

ki v njih je davno
in še mu konca ni ...

Z menoj hiti
angel — popotnik v črne goré
— iz kdove katere vasi —
Mariji vest oznanit ...

Kadar se mesec obrne,
tisoč žená ga v sanjah zagleda:
S srebrnimi rokami,
upognile smo zvezde nad Tvojo glavo
in Ti se ne moreš spomniti
imena našega —
Marija, ljuba soseda!